TOVERI
(THE COMRADE)

The organ of the Finnish workers in the Western States. The only Finnish Daily in the West. Published Daily, except Sunday, at Astoria, Oregon, by the Western Workmen's Publishing Society.

Office Seventh and Commercial St., Opposite Post Office.

Post Office Address:
TOVERI, Box 99, Astoria, Ore.

EDITORIAL STAFF
Elis Sulkanen, Managing Editor, Sulo Syvänen, Alex Sevo, A. N. Koskela. K. E. Heikkinen

Phone: Office 365, Editorial Dep't 832

Entered as second-class mail matter July 18, 1912, at the Post Office at Astoria, Oregon, under the Act of March 3, 1879.

Vallankumous vaikotaantumus

Yhteiskunnallisen edistyksen kulkua on joskus kuvailtu aaltoilevan meren kaltaiseksi. Toisinaan hurjaksi hyrskyen kohoavat laineet, ärjyen rientävät eteenpäin ja hukuttavat allensa kaiken joka eteen sattuu, toisinaan taas syväteessä kiehuen ja myllertäen valmistuu vesi ottamaan uutta voimaotetta muodostuakseen uudeksi alloksi, uudelleen kiivaasti eteenpäin rynnätäkseen.

Yhteiskunnallinen vallankumous ei myöskään voi kulkea tasaisesti eikä suorassa linjassa eteenpäin. Toisinaan me havaitsemme vallankumouksen laineet korkealla vaahtopäisinä tulisessa liikkeessä olevana, toisinaan taas me havaitsemme liikkeen laskeutumisen, jossa se valmisteleikse uuteen ryntäykseen. Mitä korkeamman asteen kapitalistinen tuotantotapa ja sen mukana yhteiskuntavaltiolliset suhteet saavuttavat, s. o. mitä enemmän finanssikapitalismin imperialistinen politiikka tulee vallitsevaksi, sitä enemmän me huomaamme itse vallankumouksellisen liikkeen aaltojen tihentyvän ja jyrkentyvän. Kaikki kehityksen käyttövoimat laajentuvat ja yhteiskunnallinen edistys rientää eteenpäin yleisesti katsoen paljoa nopeammin kuin entisinä historiallisina aikakausina. Kapitalistinen tuotantotapa, joka jokaisessa suhteessa on edeltäjiinsä verraten suuremmoinen, on myöskin aiheuttanut suuremmoista nopeistumista ja kiivastumista yhteiskunnallisen vallankumouksen kulkuun. Muutama vuosi nyt ratkaisee asioita ja tapahtumia, jotka ennen kestivät kokonaisia historiallisia ajan jaksoja.

Tälle pohjimmaiselle yhteiskunnallisen kehityksen luonteelle sekä erikoisesti nykyisen kapitalismin rappeutuville ja ristiriitaisille ominaisuuksille perustuu se vallankumouksellisten optimistisuus työväenluokan voittoihin nähden, joka ilmenee niin huomattavana kumouksellisten sosialistien agitatsionissa. Oikeisto- ja keskustalaissosialisteja tämä tahtoo hirvittää. Kun he tapaavat vallankumouksellisten sosialistien joissakin lauseissa tai herätyskirjoituksissa optimistisia lauseita, niin he tekevät niistä teoreettisia opinkappaleita ja koettavat sillä todistaa, että me perustaudumme pelkkään inhimilliseen tahtoon. He luulevat, että marxilaisuus on puoleltamme mataloitu pelkkiin repäseviin julistuksiin ja komennussanoihin. Se on suuri erehdys.

Tällä kerralla on todellakin edessämme paljon asioita, jotka eivät ole omiaan synnyttämään toivorikkautta yleiseen yhteiskunnalliseen vallankumouksen pikaiseen, huomiseen voittoon. Siitä taantumuksellisesta, valkoisen terrorin riehunnasta, joka raivoo useissa maissa ylinnä, tekevät valesosialistit itselleen puolustusaseen marxilaisia vallankumouksellisia vastaan. He sekoittavat toisiinsa tilapäisen tappion ja masennuksen sekä historiallisen, kapitalismin kukistumista osottavan teoreettisen tosiasian ja politikoivat kapitalismin verisissä ristiriidoissa ja siten hämmentävät kärsivän proletariaatin mieltä sekä myöskin sen yhteiskunnallista tietoa.

Juuri näinä päivinä ulkomaan uutiset kertovat valkoisesta terrorista Espanjassa, Italian kumouksellisten vainosta, puolalaisten terrorista Ylä-Slesiassa, englantilaisten hirmuvallasta Irlannissa, valkoisten komennuksesta Tshekko-Slovakiassa, kommunistien vangitsemisista ja murhista Saksassa, Suomen painokanneteollisuudesta ja ohranan riehunnasta. Todellakin, siinä on taantumusta. Perin mustaa. Vallankumousliikkeet Italiassa ja Saksassa on pakoitettu perääntymään uhrauksien kera. Englannin lakot eivät laajentuneet yleiskansalliseksi taisteluksi vallasta. Ja Neuvosto-Venäjän politiikkaa suuntautuu alalle, jossa se etsii tilapäistä levähdystä ja tilaisuutta maan taloudellisen elämän rakentamiseksi rakentamalla kauppasuhteita kapitalististen valtioiden kanssa. Kaiken tämän keskellä esiintyy työväenluokka hajanaisena, henkisesti huonosti varttuneena ottamaan vastaan ja suorittamaan historiallisen tehtävänsä.

Kaikki tämä on tunnustettava tosiasiana. Mutta seuraako siitä, että maailma ja ennen kaikkea Europa on siirtynyt yleiseen taantumuskauteen ja yhteiskunnallinen vallankumous väistynyt taka-alalle. Ei! Tämä merkitsee vain maailman kapitalismin antamaa opetusta työväenluokalle, sen (työväenluokan) voittamisen ehdoista ja laeista. "Ruotsalaiset opettavat meitä voittamaan", sanoi Pietari I Narvan tappelussa jouduttuaan häviölle. Vihollisen toiminta on paras opetus jokaiselle vastustajalle. Tästä asian luonteesta johtuu, että voitot ovat ostettava kokemuksien, toisinaan raskaidenkin kokemuksien ja menetyksien hinnalla. Mutta se on historiallisen ja yhteiskunnallisen taistelun laki, niin epämiellyttävä kuin se onkin ja niin vähän kuin siinä runollisuutta lieneekin. Tai oikeammin on sanoa: vain sellaisena siihen sisältyykin arvoa, elämän runouden syvää kohtalokasta leikkiä, ja vain tässä ominaisuudessa vallankumouksellinen sielu tunteekin oman sykintänsä.

Työväenluokan yhteiskunnallinen vallankumoustaistelu ja vallankumouksellinen ajanjakso on lopullisen voiton, mutta tilapäisten häviöiden ajan jakso. Hyvin mahdollista on, että tässä monimutkaisessa laajassa maailman kamppailussa, jossa me jokainen olemme niin hajallaan eri tehtävissä, toiset ovat toivorikkaampia kuin toiset. Missä edistys on valtava, siellä valtaa vuollas toivorikas tunnelma mielet ja missä kapitalismin voimat nopeasti mätänevät, siellä oman voiman arviointi saavuttaa mitä optimistisimmat tulokset. Jokainen erikoinen olosuhde synnyttää erikoisen bsykologiansa. Ja jotkut toverit ovat taipuvaisia yleistyttämään erikoisoloissa ammennetut katsomukset liian helposti yleismaailmallisiksi.

Huolimatta siitä, että kapitalismin on mahdoton pelastaa itseään, huolimatta siitä, että syvällinen rappeutuminen koko yhteiskuntataloudesta on käynnissä ja että alituiseen kasvavat vallankumouksen edellytykset sekä sen voimat, ei kapitalismi ole minkäänlaisessa ehdottomassa umpikujassa. Historiassa ei yleensä ole mitään ehdottomuuksia. Kapitalismille on mahdollista eri maissa erilaisten tilanteiden ja asioiden yhteensattumien kautta tilapäisesti parantaa asemansa sodan jäleltä, se voi — kuten kokemus osottaa — nujertaa kumouksellisten liikkeitä, mutta se ei voi kääntää kulkunsa suuntaa, joka lopuksi johtaa tuhoon. Tuho perii kapitalismin sitä pikemmin mitä tarkoituksenmukaisemmin laajenevat sitä vastassa olevat voimat ja miten täydellisesti ne osaavat laskea jokaisen menettelynsä onnistumisen edellytykset ja seuraukset.

Onneton ja väärä on se kapitalistisen ideologian pohjalla liikkuva epäilevän, arvelevan ja myöskin sisimmässä sydämmessään iankaikkista luokkien sovintoa toivovan pikkuporvarin käsitys, jota tukevat kaikkien maiden oikeistososialistit ja joka ei tahdo tietää vallankumouksellisen ajan jakson tehtävistä mitään ja joka jokaisesta häviöstä tekee teoreettisen opinkappaleen pelättääkseen ja masentaakseen työväenluokkaa. Mutta väärä ja pintapuolinen on myöskin pelkkä tunteenomainen optimistisuus, ehdoton jyrkkyyden ihailu joka etsii tekoja ja taisteluita päästäkseen osottamaan kumouksellista mieltään. Tämä kasomus asettaa uskon ymmärtämisen edelle järjen tunteen kahlehdittavaksi. Ja se voi johtaa tappioihin, jotka ovat vaikeasti korjattavissa.

Olkoot taantumuksen voimat nyt eri maissa kuinka suuret hyvänsä ja riehukoot ne valkoisessa terrorissa kuinka verisesti tahansa, tosiasiaksi jää, ettei kapitalismin kehitys suo kapitalismille normaalista rauhan aikakautta ja että ei olla siirrytty mihinkään historialliseen taantumuksen aikakauteen, kuten lyötyjen proletaarien liikkeen jälkeen tapahtui 50 vuotta sitten. Työväehluokalla on syytä optimistisuuteen. Se ammentaa voimaa juuri toivorikkaudesta. Vain sen kautta sille on mahdollista kestää koetukset. Tämän tunteen oikeaan suhteeseen asettaminen edessä olevien ulkokohtaisten edellytysten kanssa ja tälle yhteydelle yhteiskunnallisten taisteluliikkeiden oikein asettaminen on työväenliikkeen taktiikan suurin ja tärkein tehtävä. Ja katsoen asiaan tältäkin puolelta ei ole syytä epäilykseen, koska köyhälistön vallankumoukset arvostelevat itseään ja koska niin ollen jokainen häviö tai jokainen menestys muodostuu opiksi siitä miten voitetaan.

PAPERIPALAN IHMEELLINEN TAIKAVOIMA

Amerikan suomalaisten keskuudessa noskelaisuuden lipunkantajan aseman anastanut "Raivaaja" filosofeeraillessaan utopistisia" vasemmistolaisia vastaan, julkaisee huhtikuun 22 p:n numerossaan ja oikein toimituksartiklassa — mainitsemme päivän määrän, ettei meitä voitaisi syyttää väärennyksestä — tämänlaisen syvällisen mietelmän:

Kaiken valtiollisen vallan kaytön takana on paperin pala muodossa tai toisessa*) Paperinpalalle kirjoitettu tuomio pani käyntiin sen koneiston, joka saattoi valtiolliset vangit kuritushuoneisiin. Se on vain paperinpala, joka vuokraajalle luettuna, ajaa hänet kadulle. Paperinpala, jossa on allekirjotus ja oikeuden sinetti, muodostuu estetuomioksi lakkolaisia vastaan. Paperin palalla myös lähetetään Luskit ja Sweetit ym. heidän kaltaisensa lainlaatijakuntiin. Näissä paperipaloissa ilmenee työväenluokan valistustaso."

— — — —

"Toisin uskominen on utopistista, epätodellista ja epätieteellistä, joka johtaa pettymyksiin. Amerikan sosialistisen liikkeen luulisi saaneen kyllikseen tällaisesta menneisyydessä. Työläisten tulisi nyt jo asettaa jalkansa aineellisen todellisuuden vankalle maaperälle, sillä mikään muu ei hyödytä heitä nyt eikä tulevaisuudessa."

"Eikös ole erinomaista järkeilyä? Kuinka ihmeellinen taikakapine onkaan paperin palanen? Kaikki muu — paitsi uskominen paperinpalaan — on "utopistista, epätodellista ja epätieteellistä."

Paperinpalasessa piilevän fetishismivoimalla ei tietenkään olisi syntynyt valkoista terroria Suomessa, jos vaan Suomen työläiset olisivat äänestäneet ja kirjottaneet paperille "top tykkänään" ja osottaneet sen kauniisti Vaasan lahtarihallitukselle. Säikähtäneenä kai olisivat valkoset lähteneet pakoon Saksan laivaston turviin. Saksan laivaston ilmestyminen Suomen vesille olisi myös vuorostaan voitu torjua kirjottamalla paperilappuja laivaston päällikölle. Samalla tavalla kai olisivat Unkarin työläiset ja monen muun maan työläiset pelästuneet terrorilta.

Rakas työväki, älkää tulko hulluksi- Uskokaa vain paperin palan ihmeelliseen voimaan ja seuratkaa meitä noskelaisia. Niin kauan kun uskotte paperinpalaan, niin kauan on meillä noskelaisilla rauhallista olla makeanleivän päivillämme. Porvarikin pysyy maltillisena ja järkevänä teitä kohtaan, kun vaan tyytyväisenä odotatte heidän kääntymystään tulevaisuudessa ja luotatte paperinpalaseen. — Oi, sinuas, sinä noskelaisuuden saivarteleva hapatus.

Tosin porvari ei itse antaudu paperinpalataian lumoihin. "Pelkkä paperinpalanen" sanoi Betham—Holveg Belgian neutralitettisopimuksesta, kun Saksan armeijat marssivat Liegea kohden. Ei uskonut paperinpalojen taikavoimaan liioin Kerenski hajottaessaan Suomen eduskunnan, jossa työväestö oli enemmistönä laillisten "paperinpalojen" nojalla. Eivät auttaneet silloin mitään nämä paperinpalat. Mutta jotain opittiin. Silloin Suomen työväenluokka teki pikku havainnon — ja usko "paperinpalasiin" haihtui kuin tuhka tuuleen. Samoin haihtui usko noskelaisiin. Sen seurauksia on tämä virkistävä nahinakin pikku noskien kanssa kuin myös työväenluokan voimistelu yleensä kaikissa maissa noskelaisten kanssa.

Lopuksi vielä pikkunen konkreettinen huomautus. "Tyhmät, utopistiset" venäläiset proletaarit olivat ainoat, jotka eivät olleet tuuditteneet itseään noskelaisten paperipalateorian lumoihin. Mutta siellä onkin perustettu mailman ensimäinen proletaarinen tasavalta. Tietysti tämäkin on mielestänne utopiaa, vaikkakin Lloyd George, Millerand ja Woodrow Wilson katkerin kokemusten kautta voisivat tietää hiukan toisin.

KUPARI EI KAIVOKSISSA HUONONE

New Yorkissa ilmestyvä kauppatilastollinen lehti, The Weekly Market Digest, julkaisee kuparituotannosta seuraavat merkille pantavat rivit:

"Tarpeelliset korjaavat askeleet kupariteollisuuden saattamiseksi varmalle perustalle on otettu ja suuret tuottajat ovat tilapäisesti lopettaneet tuotannon. Liikanaiset kuparivarastot supistuvat nopeasti normaalisiksi. **Kaivoksissa ei kupari huonone.** On jo huomattavissa merkkejä siitä, että "sisällä olijat" (kuparitrustin osto- ja myyntirengas) osteskelee hiljalleen toivoen parempien päivien koittamista metalliteollisuudessa."

Yllä oleva lainaus on puhtaasti markkinoita ja keinottelijoita koskeva selostus. Sitä ei ole lainkaan tarkoitettu julkaista niitten tiedoksi, jotka kuparin maasta kaivavat, vaan erikoisesti keinottelevan loisluokan tiedoksi, joka elää maan uumenissa raatavien työläisten harteilla.

"Kupari ei kaivoksissa huonone," vaikkakin kaivostyöläiset, niitten vaimot ja lapset, sillä aikaa kun "markkinoita saatetaan normaalisiksi", kulkevatkin näläkäisinä etsien leipäpalaa ja suojaa. Se ei lainkaan koske tuotantoa kontrolleeraavia riistäjiä. Ne vain pitävät huolen siitä, että hinta ei pääse laskemaan ja että he tulevat saamaan mahdollisimman suuren saaliin siitä yliarvosta, inkä he kaivosorjiltaan ovat saaneet riistetyksi.

The Weekly Market Digestistä lainattu lausunto on sinänsä mitä selväpiirteisin syytös meidän oletettua "korkeaa sivistystämme" vastaan. Vallassa oleva luokka ei kiinnitä vähäistäkään huomiota niihin ihmisolijoihin, miehiin, naisiin ja lapsiin, jotka henkensä panevat alttiiksi joittenkin yksilöitten rikkaaksi saattamiseksi. Pääasia niille on se, että **voitto-osingot pysyvät lihavina.** Jos palkkaorjat eivät jaksa pysyä hengissä sillä aikaa kun ylituotannolla keinotellaan, "kun markkinoita saatetaan normaalisiksi", niin kuolkoon nälkään, Kyllähän "Allan linja lisää keropäitä tuo", jos entiset menehtyvät! Eivätkä ne mitään kaivantoparooneille maksa-

Pääasia vain on, että orjat pidetään nöyrinä ja kuuliaisina. Siitä pidetäänkin nytkin hellää huolta. Kuparikaivosalueilla lisätään poliisivoimaa, sillä nälkäiset kaivantomiehet ovat pakotettuja turvautumaan epätoivoisiin tekoihin. N. s. rikokset lisääntyvät: "moraalikin" rappeutuu. Esivallan piiskaa heilutetaan entistäkin vinhemmin. Mutta kaikesta huolimatta ylyy nälkä kaivantomiesten ja niitten perheitten suolistossa ja pakottaa ne toimimaan. Kaivosparoonien vatsat pyöristyvät entistäkin täyteläisemmiksi ja nälkä kaivantomiesten vatsassa kiihtyy kuumeiseksi. Pistimet suojelevat kaivantoja työhaluisilta; ryöstövouti tekee kaivantomiesten hökkeleissä inventariota; talojen vuokraajat antavat häätökäskyjään pakkasen paukkuessa nurkissa. Mutta siitä huolimatta ei "kupari kaivannoissa huonone", eikä riistäjien saalis pienene. — Kapitalistinen yhteiskunta kulkee "kohden normaalia."

NEUVOSTOHALLITUS JA ULKOMAILLA OLEVAT EMIGRANTIT

Moskovan lehdet julkaisevat seuraavan julistuksen venäläisille emigrateille ulkomailla:

"Viime aikoina on neuvostohallitus allekirjottanut kolme sopimusta. Kauppasopimuksen allekirjottaminen Englannin, suurimman maailmanmahdin kanssa, joka suuressa määrin hallitsee maailmanpolitiikkaa, on periaatteellisesti merkityksellinen. Viimeinen yritys keskeyttää rauhanneuvotteluja — Kronstadtin kapina ja sen yhteydessä ollut valhetulva — on mennyt myttyyn. Epäilemättä tulevat nämä tapaukset venäläisten emigranttien keskuudessa kärjistämään sitä hajaannusta, joka jo aikaisemmin on ollut havaittavissa heidän keskuudessaan.

Monarkistiset mustasotnialaiset ainekset ovat venäläisten emigranttien taistelukelpoisimpana osana, mutta nämä ainekset tulevat voimattomiksi jos älymystön laajat kerrokset, jotka taloudellisesti eivät ole yhdistettynä taantumuksellisiin tilanomistajapiireihin, ottavat onkeensa asianomaisen opetuksen viimeisten päivien tapahtumista.

Uudet suhteet kansainvälisen politiikan alalla määräävät myöskin uuden kannan venäläisten emigrantien kysymyksessä. Kuuden vuoden sodan ääretön tuhoutuminen on korjattava mitä pikemmin.

Venäjän täytyy uudestisyntymisessänsä luonnollisesti hakea tukea ei ainoastaan työläisistä, jotka ovat aatteellisia johtajia taistelussa paremman tulevaisuuden puolesta, vaan myöskin talonpojista ja tiedokkaista. Venäläiset emigrantit ulkomailla kuluttavat aikansa hyödyttömässä työnetsinnässä ja siten vähitellen kuolevat kokonaan. Vain sotaa käyvän "mustasotnian" edustajat ovat älynneet todellakin antautua länsi-eurooppalaisten pankkiirien palvelukseen, joidenka armoleivillä he elävät. Ja sillä aikaa on työ lamassa, Venäjällä. Maa kaipaa kaikilla aloilla kelvollista työvoimaa. Päiväjärjestyksessä on venäläisten emigrantiryhmien voimien hyväksikäyttö, jotka ryhmät viimeisten vuosien kuluessa ovat samoilleet ympäri länsi-europalaisen "paratiisin" ja ovat olleet vakuutettuja, että ainoa tie venäläisen yhteiskunnan ja venäläisen kulttuurin uudestirakentamiseksi on yhteistyö Neuvostovallan kanssa, työläisten ja talonpoikien kanssa."

JUTUN JATKOA

Poliittinen "villitys" Astorian tuplajuulaisten keskuudessa

"Industrialistin" Aastorian kirjeenvaihtaja käskee Astorian suomi. sosialisteja olemaan niin "please" ja häpeämään vähäsen kun ei S. S. Klubin komitea ole suostunut semmoiseen yhteistoimintaan Astorian "teollisuusunionistien" kanssa, joka olisi heille antanut propakandatilaisuuden Kolmatta Internationalea ja vallankumouksellista sosialismia vastaan. Saahan sitä nyt hävetäkin vähäsen, kun ei paljon tarvitse.

Asia on näet niin, että n. s. "teollisuusunionistien" taholta tultiin Klubin kokoukseen ja pyydettiin yhteistoimintaa kokouksen pitämiseksi, jossa vaadittaisiin poliittisten vankien vapauttamista. Suostuttiin. Komitea valittiin. Mutta asetettiin ehdoksi, että kokouksessa saa olla vain semmoinen ohjelma, mikä on sopusoinnussa sosialistisen liikkeen kanssa. Tarkoitusta varten esitettiin tunnettua seattlelaista puhujaa. Mutta "teollisuustyöläiset" vaativat toisen puhujan "omalta puoleltaan", mutta eivät ilmoittaneet kenen he hankkivat. Kun ei Klubin komitea suostunut siihen, meni homma mytyyn. Klubin komitea ei voinut taas heidän ehdotuksiinsa suostua koska ei ollut mitään takeita siitä, etteikö Astorian "teollisuustyöläiset" olisi hankkineet tilaisuuteen jotain keltaista taantumuksellista tuplajuulaista, joka olisi Vitikaisen perheen henkiheimolainen ja joiden seuraa sentään rehelliset työläisjoukot alkavat yhä enemmän karttamaan.

Mutta kun nyt Klubin kustannuksella Klubin haaliin ei saatu tämänlaista keltaista valistustilaisuutta, niin heidän kirjeenvaihtajansa käskee hävetä. Olisihan se ollut niin hauskaa kuulla haukkumisia Tannerista, Laukista, Jaakkolasta, Haywoodista ja muista niistä todellisista I. W. W:n ja teollisuusunionismin esitaistelijoista ja sen puolesta myöskin kärsivistä työväenluokan vapaustaistelijoista. Mutta asia on nyt kultenkin niin, että Astorian S. S. Klubi tuntee velvollisuutensa vallankumouksellista työväenluokkaa ja sen taistelijoita kohtaan sekä myöskin todellista teollisuusunionistista liikettä kohtaan siinä määrin, ettei se viitsi nyt sentään antaa kakenlaisten pikku nappuloiden ja joidenkin Humonin kirjeiden perusteella toimivien masinamestareiksi opettelevien vetää itseään nenästä.

✣ ✣ ✣

Että Astorian tuplajuulaiset juuri tämmöistä tilaisuutta etsivät, siitä on taas parhaimpana todistuksena "Industrialistissa" julaistu lausunto, jonka otsikkona on "Astorian 120 ja 130 unioiden yhteinen päätös koskien nykyistä poliittista kysymystä" ja jonka alla on paitsi Chas. J. Mackien, mutta myöskin erään Jno. Suojan nimi. Jälkimäinen näistä miehistä yritti olla toimittajana "Industrialistissa" aivan äskettäin, mutta kun keskivaltioissa punainen tuplajuulaisuus nousee arveluttavasti, kaisoi tämä parhaakseen laputtaa pitloon lännelle, ettei kummitus tarttuisi.

Tämä asiakirja on merkillinen. Siinä sanotaan ettei itsen vallankumous ole tärkein asia, mutta se mikä luokka pääsee hallitsemaan. Niin että saa se vallankumouskin tulla jos tullakseen on, mutta se nyt ei ole mikään asiallinen asia, johon Astorian tuplajuulaiset olisivat kiintyneet. Heillä on nähtävästi paljon tärkeämpää poikoteerata sosialistiosaston toimintaa kun se panee iltamat toimeen Suomen punaorpojen hyväksi, kuin mikään muu.

Lausunnossa rakennetaan työväenluokan järjestö tuotannon "mekanismille" ja ollaan kovasti viisaita. Tosin ei syvennytä sen enempää "vallankumoukselliseen" fysikkaan eikä sen osiin, eikä lähemmin selitetä onko kysymyksessä koneopillinen mekaniikka, kiinteät vaiko valuvat aineet, tai kappaleet, mutta jollekin tämmöiselle "mekanismille" ne Astorian tuplajuulaiset teoreetikot järjestönsä rakentavat ja vallankumousta ei tarvita, eikä poliittista puoluetta, tulkuttakoot ne siellä Venäjällä mitä hyvänsä ja sanokoon joku toinen I. W. W:n edustaja ja sen puolesta taisteleva mitä hyvänsä.

Lausunnossa sanotaan edelleen:

"Että I. W. W:llä on oma erikoinen tehtävänsä teollisuustyöväestön järjestämisessä ja sen pyrkimyksien tutkitsemisessa, jossa tehtävässä sen ei saa koskaan horjua. Noita pyrkimyksiä sen ei saa myöskään koskaan kompromiseerata. Me emme hyväksy joidenkin sanomalehtiemme sellaista kantaa, nykyisessä politiikka kysymyksessä, jonka mukaan arkaillen koitetaan sovitella ja selittää kaikilla mailla olevan oikeuden järjestää omat asiansa omalla tavallaan, samalla aikaa kuin poliittiset järjestöt ajavat politiikkaansa tuntematta minkäänlaisia kansallisrajoja, sitä vähemmän muita rajoja. Sellainen kanta on I. W. W:n väheksymistä ja työväestön harhaan johtamista ja epäluottamusta herättävää. Ei työväestöllä eikä sen pyrkimyksillä ole, eikä saa olla mitään kansallisrajoja, vaan meidän tulee avustaa kaikkien maiden työväen taisteluita, sen periaatteellisia yhtä hyvin kuin aineellisiakin. Me vaadimme, että sanomalehtemme, järjestömme puhujat, järjestömme virkailijat ja konventsioneihin menevät edustajat täytyy olla jakamattomasti taloudellisen toiminnan kannalla ilman minkäänlaisia virallisia sitoumuksia minkään poliittisen järjestön kanssa."

Kolmannen Internationalen kanta on semmoinen, että työväenluokka ilman poliittista puoluetta on kuin ruumis ilman päätä. Että vallankumouksellinen industrialismi ja syndikalismi on taantumuksellinen liike verrattuna selvään kumouksellisen marxilaiseen sosialismiin; että Amerikan I. W. W. kannattajien tulee luopua poliittisvastaisesta agitatsionistaan; että työväenluokka on yhdistettävä ja että valtiollinen järjestyminen on työväenluokan yleinen ja yhtenäinen järjestömuoto, joka ainoastaan voi johtaa työväenluokkaa vallankumouksessa ja sen jälkeen, ja että valtiollisen vallan valloittaminen ja köyhälistön valtiokoneiston luominen on luokkataistelussa menestymisen välttämätön edellytys.

Ja tämä "villitys" on levinnyt lännellekin. Senpä takia Astorian keltaiset ja vastavallankumoukselliset tuplajuulaiset nyt rientävät vahvistamaan kanssatovereitaan muualla. Yläolevassa lausunnossa he tahtovat sanoa, että ei saa horjahtaa keltaisesta tuplajuulaisuudesta, joka vastustaa K. I. periaatteita; että ei saa kompromiseerata K. I. periaatteita edustavien kanssa; että ei saa hyväksyä kenenkään punaisten, s. o. K. I. ja punaisen taloudellisen kansainvälisen viitotettuja periaatteita noudattavien todellisten I. W. W. edustajien katsomuksia, eikä sanomalehtiä, jotka ovat näille suosiollisia. Julistuksessa vaaditaan entistä häikäilemättömämpää menettelyä vallankumouksellista poliittista liikettä ja K. I. periaatteita edustavia poliittisia järjestöjä vastaan ja kehoitetaan heikompiuskoisia keltaisia tuplajuulaisia vahvistamaan itsensä tässä häikäilemättömässä toiminnassa tai muussa tapauksessa pilaantuu I. W. W:n "luottamus". Ja vielä viime lauseessa toistamiseen vakuutetaan, ettei saa olla mitään sitoumusta minkään poliittisen järjestön kanssa — vakuutetaan siis vakuuttamasta päästyäkin, että he ovat vastakkaisella kannalla sikäli kuin on kysymyksessä maailman vallankumouksellisen työväestön pyrkimyksien ja sen omaksumien aatteiden edistäminen.

Me tyydymme panemaan merkille vain tämän asian. Mutta samalla tulkoon mainituksi, että Astoriassakin on suuri joukko rehellisiä ja tietoisia työläisiä, jotka eivät halua olla suojien suojissa, vaan pyrkivät tässä suhteessa elävään ja selvään yhteiskunnalliseen ymmärrykseen ja tietoon. Tämä lausunto ei osota todellisten joukkojen tahtoa vaan muutamien suurempien johtajien käskyjen mukaan toimivien, ehkä hyvää tarkoittavien, mutta lapsellisten henkilöiden harrastuksia, jotka tahtoisivat olla suuna ja päänä heidän klupeissaan ja union osastoissa. Kun meidän edessämme on ilmiö, että todelliset I. W. W:n rakentajat, sen puolesta toiminneet ja taistelleet, varsinaisessa maan työväenliikkeessä mukana olevat ja sitä ymmärtävät, nyt kuitenkin kerta kaikkiaan jättävät nämä taantumukselliset käsitykset, niin meillä ei ole syytä innostua torumaan niitä Astoriassa ja muualla mahdollisesti olevia lapsenkengissä käveleviä suomalaisia, jotka ploosailevat industrialismillaan. Kylläpä aika ja kokemus heidät kasvattaa. Toivomme vain, että heidän virheensä tulisivat oikaistuksi mahdollisimman helposti ja niin tapahtuukin varsinkin kun olevat olot ja käytännölliset tosiasiat aina sentään johtavat työväenliikettä oikeisiin uomiinsa sivuvirtauksista ja hajapiirteistä huolimatta.

Jeremias. J.

Kirkonmies varottelee kapitalisteja

Muuan huomattu kirkonmies, Michiganin episkopaalisen kirkon piispa, Charles D. Williams, on New Yorkissa Taivaallisen St. Johnin katedraalissa aristokratien seurakunnalle pitämässään puheessa kohottanut paimenäänensä, jossa hän varottelee Amerikan kapitalisteja siitä, että nämä sotkeutuvat ja sekaantuvat kaikilla inhimillisen elämän aloilla tapausten kulkuun, peukaloivat hallituksen toimia ja taistelevat niin hullittömästi "avoimen työtapajan" puolesta, etä jos tätä menoa jatketaan, niin pilpamme lausunnon mukaan välttämättömästi maa syöstään vallankumouksen pyörteisiin.

"Yhdysvallat tänään", sanoi piispa, on näkymättömän hallituksen kontrollin alaisuudessa. Me olemme kommersiaalisen tajunnan vallan ja Amerikan liikemiesten hallinnon alaisuudessa. Minä kunnioitan amerikalaisia liikemiehiä sillä alalla mille ne kuuluvat, mutta minä en voi myöntyä ja sallia niitten johtoa taloudessa, politiikassa, yhteiskuntaelämässä, eikä erittäinkään kasvatuksessa ja uskossa."

Piispa Williams selittää, että liikemaailman yritys saattaa takaisin vapaan "avoimen työpajan" on yksikertaisesti puuha työväenjärjestöjen murskaamiseksi olivatpa ne sitten sekeassa tai väärässä. "Mutta tämä yritys", hän jatkaa, "on yhtä turhan kuin tulivuoren kraaterilla istuminen. Se välttämättä tulee kääntymään äkkiä vallankumukseksi, sillä liikemiehet koettavat tukahuttaa tilaisuuksien tasa-arvoisuutta" (sanstien yhtäläisyyttä).

Piispamme selittää olleensa heti sodan päättyessä erään liikemiesten järjestön kokouksessa, jossa hän hämmästyksekseen oli kuullut kiihkeästi paukutettavan käsiä selityksille, että "koska sota nyt on ohitse, on aika heittää sivuun suuret ihanteet ja tunnelmat, joita käytettiin vain suurten massojen energian houkuttelemiseksi taistelua tukemaan ja palata takaisin liikekysymyksiin".

Samaan suuntaan tämä hengenmies jutteli nenäänsä nyrpistelevälle liikemiesjoukolle, joka kirkkoonsa oli tullut tarkotuksella tuuditella itseään hyviin käsityksiin viisaista menettelyistään ja hyvän apajan saanniesta kapitalistien jumalaa kiittämään.

Mitä itse pastorimme puheeseen tulee, niin on se täynnään suuria typeryyksiä ja yhteiskunnallisen elämän käsittämättömyyttä. Ja mitäs muuta joltakin kirkkoruhtinaalta saattaa odottaakaan! Siitä huolimatta on meikille pantava se seikka, että joissakin kapitalistien renkien piireissäkin aletaan pelätä niitä seurauksia, joita nykyinen hillitön sorto luonnon lain välttämättömyydellä tulee aikaansaamaan.

Haluaisi päästä joukon jatkoksi

Kun toukok. 5:nä p. Pariisissa vietetään suuren Napoleonin satavuotista kuoleman juhlaa, niin on mahdollista, että Notre Damen katedraalissa pidettävää muistomessua katselemassa on itse Napoleonin lihallisen pojan tytär. Petit Parisien on tämän suoren vainajan lapsenlapsen keksinyt, jostakin maaseudun yksinäisyydesta, missä hän oleilee tavallisena koulunopettajattarena. Hänen nimensä on Madame Mesnard Leon. Hän on Napoleonin pojan, kreivi Leonin ja Eleanore de la Plaignen tytär.

Madame Leonin isä syntyi v. 1806 ja hänen isänsä testamentin mukaan häneile piti tulla melkoinen omaisuuskin. Mutta kun Napoleon itse testamenttia tehdessään oli St. Helenan saarella, eikä itse ollut täytäntöön panemassa tahtoaan, jäivät testamentin määräykset vain paperille, eikä porvarillinen Ranska enää ryhtynyt muistonkaan vuoksi uhraamaan suuren herransa jälkeläisille mitään, vaan jätti ne unholaan.

Vaatimattomaksi kuuluu tämä Napoleonin pojan tytärkin käyneen. Niinpä kun häneltä tiedusteltiin hänen sukulaisuussuhteitaan Napoleoniin, hän vain vastasi: "Haluaisin saada pienen paikan muistomessua seuraavan katselijajoukon keskuudessa, mutta kukapa minua ajattelisi!"

Kolme tuhatta vuotta vanha naisen ruumis löydetty

Köpenhaminan "Social-Demokraten" kertoo, että v. k. 9 p:nä tuotiin Köpenhaminaan naisen ruumis, jonka arvellaan olevan pronssikauden aikuisen eli siis jo noin 3,000 vuotta vanhan. Ruumiin löysi muudan maanviljelijä Vejlen läheisyydessä kaivaessaan lapiolla maata. Heti kun hän teki tämän harvinaisen löydön, ilmoitti hän asiasta Köpenhaminan kansallismuseoon, jolloin heti ryhdyttiin toimenpiteisiin tämän arvokkaan löydön suhteen. Naisen maalliset jäännökset sijaitsivat tammisessa arkussa ja ruumis oli peitetty nahoilla ja vaatteilla. Pääkallo oli hyvin säilynyt, sillä osa hiuksiakin oli vielä jälellä. Merkillisintä asiassa on se, että ruumis on voinut niin pitkän ajan säilyä niinkin hyvänä arkussa. Ainoana pätevänä selityksenä mainitaan, että siihen on suuressa määrin vaikuttanut tamminen ruumisarkku. Tammi sisältää nimittäin eräänlaista tammipuuhappea, joka on saattanut ruumiin siksi kestäväksi, että se on säilynyt verrattain hyvänä tuon pitkän ajanjakson.

TAVARAA SAAPUNUT ULKOMAILTA.

Odessaan on saapunut kreikkalainen höyrylaiva "Marietta" hiili ja manufaktuuritavaralastissa Neuvosto-Venäjälle. Eräs italialainen höyrylaiva on saapunut Noworossiskiin tuoden lastinaan kuppeja.

---

*) Tummennukset meidän. — Toim.